

บทที่ 2

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยกล่าวถึงการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5 หัวเรื่องด้วยกัน คือ การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป การยอมรับตนเองและผู้อื่น ความวิตกกังวล การเก็บตัว-แสดงออก และ ความต้องการ โดยในแต่ละเรื่องจะมีการวิจัยทั้งในและนอกประเทศ ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป

1.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1960 Nemovicher¹ ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพของ เด็กที่ปรับตัวได้ดีกับ เด็กที่ปรับตัวไม่ได้ดี เขาได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นเดียวกัน เรียนอยู่ในห้องเดียวกัน นับถือศาสนาเดียวกัน และมีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมทางครอบครัวในระดับชั้นเดียวกัน โดยใช้ Parents Questionnaire, Rating Scale ของ Rorschach Test, T. A. T. และ Drawing test ผลของการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ปรับตัวได้ดี มีลักษณะชอบฟังคนอื่น สนทน่าย และมีควมกลัวมากกว่า เด็กที่ชอบแกล้งผู้อื่น

ในปี ค.ศ. 1962 Guinourd² ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์

¹ Joseph A. Nemovicher, "A Comparative Study of Adapted Boys and Non-Adapted Boys in Respect to Scientific Personality Characteristics" (Doctor's thesis, University of New York, 1960).

² Donald E Guinourd, and Joseph F. Rychlak, "Personality Correlates of Sociometric Popularity in Elementary School Children," The Personnel and Guidance Journal, XL (January, 1962). 438-442.

ระหว่างบุคลิกภาพกับคะแนนความนิยมจากสังคมใน การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ เลือกกลุ่มตัวอย่างจากเด็กใน Grade 6 - 7 และ 8 เป็นชาย 86 คน หญิง 80 คน ไซส์สังคมแยกเด็กที่เป็นที่นิยมของเพื่อน กับเด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของเพื่อน แล้วใช้ High School Personality Questionnaire เพื่อทดสอบบุคลิกภาพของ เด็กที่เป็นที่นิยมของ เพื่อนและบุคลิกภาพของ เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของ เพื่อน ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของ เพื่อนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ร่าเริง และ ไม่กระตือรือร้น ส่วน ความแตกต่างระหว่าง เพศนั้น ก็พบว่า เด็กผู้ชายมีลักษณะที่เยือกเย็น สุขุม ก้าวร้าว มีลักษณะ เป็นตัวของตัวเอง ชอบผจญภัย ส่วน เด็กหญิงมีลักษณะ ที่ใจดี ชอบเข้าสังคม อ่อนไหวง่าย มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยและค่อนข้าง ง่าย

ในปี ค.ศ. 1966 Winborn และ Jansen³ ได้ทำการศึกษาดัง บุคลิกภาพของผู้นำนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยใ้รผู้นำนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นเดียวกัน จำนวน 559 คน แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ก็ือผู้นำทางสังคม และการ เมือง ผู้นำทางองค์การศาสนา ผู้นำกลุ่มกิจกรรม และผู้นำทาง ปรากฏภาพ เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วให้ตัวอย่างทั้งหมดทำ The 16 Personality Factor Questionnaire ผลการวิจัยปรากฏว่า พวกผู้นำทางสังคมและการ เมือง จะมีลักษณะ เกินกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในด้านความเป็นอิสระ ความ ใจเร็ว ใจกว้าง มีเหตุผลวิพากษ์วิจารณ์ และความของดารถจะกดดันว่าใน โลกแห่งความรู้อยู่และความคิด

ในปี ค.ศ. 1968 Egbert และ Gordon⁴ ได้ทำการวิจัยเพื่อ

³ Bob B. Winborn and David G. Jansen, "Personality Characteristics of Campus Social-Political Action Leaders," Journal of Counseling Psychology, XIV(1967), 509-513.

⁴ Robert L. Egbert, and Gordon S. Bigelow, "Personality Factors and Independent Study," The Journal of Educational Research, LXII (September, 1968), 37-44.

ทำข้อนี้หมายความว่าความแตกต่างทางบุคลิกภาพเหล่านี้วัดด้วย CPI นี้จะลงมืออยู่ที่
 ไม้ใบ (1) นักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (Independent
 Study) และนักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนตามแบบแผนเดิม
 (Traditional Study) (2) นักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ -
 เรียนอย่างอิสระและนักเรียนที่ไม่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ
 (3) นักเรียนที่พึงพอใจในการ เรียนแบบอิสระกับนักเรียนที่ไม่พึงพอใจกับการ
 เรียนแบบอิสระ และ (4) ความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องระหว่างความสำเร็จและ
 ความพึงพอใจภายในในกลุ่มของนัก เรียนที่เรียนกันอย่างอิสระ ทั้งนี้ใช้กลุ่มตัว-
 อย่างที่เห็นที่นักเรียนที่ Brigham Young University ในปี 1965 จำนวน
 99 คน ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลสำเร็จ
 ของทั้งสองกลุ่ม แต่ในกลุ่มที่เรียนอย่างอิสระพบว่ามี ความแตกต่างที่อย่าง
 มีนัยสำคัญในเรื่อง (1) เด็กที่ได้รับความสำเร็จมีคะแนนสูงกว่า เด็กที่รับ
 ความสำเร็จในเรื่องของประสิทธิภาพทางสมอง และ ความรับผิดชอบ (2)
 พวกที่พึงพอใจกับการ เรียนแบบนี้มี ความรับผิดชอบมากกว่าพวกที่ไม่พอใจกับ
 ระบบการ เรียนแบบนี้ (3) พวกที่ทั้ง ได้รับความสำเร็จและพึงพอใจกับการ
 เรียนระบบนี้มีคะแนนในลักษณะการ เคารพสังคมและสังคมประ กาศต่ำกว่าพวกที่ไม่
 ความสำเร็จและไม่พึงพอใจกับระบบการ เรียนแบบนี้ (4) พวกที่ทั้ง ได้รับความ
 สำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ ได้รับความสา-
 เร็จและไม่พึงพอใจกับระบบการ เรียนแบบนี้ ในด้านความรับผิดชอบและการ
 สร้างความประ สัมใจให้แก่ผู้อื่น (5) พวกที่สำเร็จและไม่พึงพอใจในระบบนี้
 มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ ได้รับความสำเร็จแต่พึงพอใจในระบบการ เรียนนี้ในด้าน
 สังคมประ กาศ และ (6) พวกที่ ได้รับความสำเร็จแต่ไม่พอใจกับการ เรียนอย่าง
 อิสระมีคะแนนสูงกว่าพวกไม่สำเร็จและไม่พึงพอใจในระบบนี้ ในด้านสังคมประ
 กาศ (Socialization) ความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่ที่ดี (Sense
 of Well Being) การเข้าสังคม (Sociability) และความมี
 อำนาจเหนือผู้อื่น (Dominance) ก็กับการยอมรับตนเอง (Self Acceptance)

1.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 นางสาวสายหยุด อุทัยศรี⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพของครูใหญ่ ในทัศนะครูมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครและธนบุรี โดยได้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง ผลปรากฏดังนี้ ก็นักบุคลิกภาพที่สำคัญ และดีเด่นของครูใหญ่ในสายการลงครูมัธยมศึกษาจะต้องมีลักษณะความเป็นผู้นำ เห็นวิสัยทัศน์ ร่องลงมากับแบบธรรม อัจฉริยะนิสัยสมรรถภาพ ลักษณะภายนอก และอันคับสุดท้าย คือความกลมกลืน

ในปี พ.ศ. 2507 ทงออยู่ กัลยา⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่องบุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะครูมัธยม ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครและธนบุรี โดยได้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง จำนวนประชากรทั้งสิ้น 214 คน เป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ที่เชื่อถือได้ทั้งหมด 18 โรงเรียน ผลการวิจัย สรุปได้ว่า บุคลิกภาพอันเป็นอัครและดีเด่นของครูใหญ่ในทัศนะครูมัธยม จะต้องมีความเป็นผู้นำ เด่นกว่าอย่างอื่น ร่องลงมากับลักษณะนิสัย ลักษณะภายนอก แบบธรรม สมรรถภาพ และกลมกลืน

---

⁵ สายหยุด อุทัยศรี, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะครูมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญาบัณฑิต, ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

⁶ ทงออยู่ กัลยา, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะครูมัธยมในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญาบัณฑิต, ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

ในปี พ.ศ. 2511 นายสมคิด ไชยจันทร์⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางคำของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ High School Personality Questionnaire กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการเรียนสูง 26 คน ชาย 17 คน หญิง 9 คน และที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ 26 คน ชาย 16 คน หญิง 10 คน ปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถต่ำ (2) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่า แต่มีการแสดงออกทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ (3) นักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ไม่มีบุคลิกภาพด้านใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (4) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง และ (5) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีสถานะทางจิตใจอ่อนกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ และนักเรียนหญิงในกลุ่มนี้แสดงลักษณะความเป็นตัวของตัวเองได้ดีกว่านักเรียนชาย

---

⁷ สมคิด ไชยจันทร์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางคำของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหะจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511)。

ในปี ค.ศ. 2512 นางสาวจวี กาทย์⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียน ของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ โดยศึกษาทั้งนักเรียนชายและหญิง อายุ 12-16 ปี ในโรงเรียนสหศึกษา 2 แห่ง จำนวน 200 คน ชาย 100 คน และ หญิง 100 คน ใช้แบบทดสอบ Sociometric test, The High School Personality Questionnaire Form A (H S P Q) และ The Mooney Problem Check List ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิง จากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนจากครอบครัวชั้นกลางได้รับเลือกจากเพื่อนในโรงเรียนมากกว่านักเรียนจากครอบครัวชั้นต่ำ สำหรับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพนั้นก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามระดับชั้นของครอบครัว คือวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นต่ำ ส่วนวัยรุ่นหญิงจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพด้านมนุษยสัมพันธ์ เริ่งใน ระดับสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำซึ่งมีบุคลิกภาพที่เงิบมริ้ม เศร้า ไม่กลายชุด และมีการระมัดระวังตัวบุคคลตลอดเวลา (2) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างเพศ ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถในการปรับตัว แต่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องของบุคลิกภาพ คือหญิงมีความสามารถในการสังคม เป็นคนใจอ่อน และมีอารมณ์อ่อนไหวมากกว่าชาย แต่ชายมีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าหญิง

⁸ จวี กาทย์, "การศึกษาคู่เปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ในปี พ.ศ. 2512 เรนกัน นางสาวอุบล สุวรรณรัตน์⁹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของเด็กนักเรียนในเมืองหลวง และ เด็กนักเรียนในต่างเมืองต่างจังหวัด โดยศึกษาตัวอย่างจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2511 ของโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร และ จังหวัดศรีสะเกษ 4 โรงเรียน เป็นจำนวนทั้งสิ้น 195 คน เป็นนักเรียนในเมืองหลวง 100 คน ชาย 50 คน หญิง 50 คน นักเรียนในต่างเมืองต่างจังหวัด 95 คน ชาย 47 คน หญิง 48 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบทดสอบบุคลิกภาพ High School Personality Questionnaire Form A แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา The Mooney Problem Check Lists, High School Form และแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัวนักเรียน ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนในเมืองหลวงมีความสามารถในการสังคมดีกว่า มีความสามารถทางการเรียนดีกว่า มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีการประพฤติตนตามระเบียบแบบแผนน้อยกว่า มีสภาพร่าเริงมากกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบน้อยกว่า มีความสามารถในการเข้ากลุ่มมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองน้อยกว่า (2) นักเรียนชายในเมืองหลวงและในต่างเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิกลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วใน (1) ยกเว้นลักษณะสภาพร่าเริงหรือหลุน ความสามารถในการรับผิดชอบและความสามารถในการเข้ากลุ่ม ในบุคลิกลักษณะทั้ง 3 ลักษณะนี้ ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (3) นักเรียนหญิงในเมืองหลวงและในต่างเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิกลักษณะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะความมั่นใจในตนเอง และความสามารถในการควบคุมจิตใจ โดยที่นักเรียนหญิงในเมืองหลวงมีความมั่นใจในตนเอง

⁹อุบล สุวรรณรัตน์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของเด็กนักเรียนในเมืองหลวงและเด็กนักเรียนในต่างเมืองต่างจังหวัด" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

น้อยกว่า และยิ่งแตกต่างกันในอีกประการ ๑ ถึงกล่าวแล้วในข้อ (๑) ยกเว้น ลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ สภาพทางอารมณ์ และการประพฤติก่อนตามระเบียบแบบแผน และ (๔) ปัญหาที่มักเริ่มในเมืองหลวง เห็นว่าสำคัญที่สุด คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญรองที่สุด คือกิจกรรมทางสังคม และสัมพันธภาพ ส่วนนักเรียนในตัวเมืองทางจังหวัด เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สุด คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญรองที่สุด คือบ้านและครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2513 นางสาวดวงเดือน ไชยคำ¹⁰ ได้ศึกษาบุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่มีเพื่อนมากที่สุด และที่ไม่มีเพื่อน จากกลุ่มตัวอย่าง อายุ 13 -- 21 ปี ที่กำลังเรียน อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียน 4 แห่ง ในจังหวัดระนอง เป็นโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง และโรงเรียนราษฎร์ 2 แห่ง จำนวน 160 คน ชาย 109 คน หญิง 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบสังคมมิติ และแบบทดสอบที่คิดแปลงมาจาก The Omnibus Personality Inventory ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (2) นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด แสดงลักษณะของความซับซ้อน เป็นตัวของตัวเอง มีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อใจใน

¹⁰ ดวงเดือน ไชยคำ, "บุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุดและที่ไม่มีเพื่อน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ภาชนะ รอบแสดงออกซึ่งความรู้สึกผิดคิด มากกว่านัก เรียนหญิงที่มีเพื่อน
มากที่สุด และยังแสดงลักษณะ ความเป็นระเบียบ สูงอีกด้วย (3) นัก
เรียนหญิงมัธยมศึกษาที่ไม่มีเพื่อน และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษา ที่ไม่มี
เพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่แตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญ ก็คือนัก
เรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะบุรุษภาพในตัวเอง มีระดับ ความ
กังวลใจต่ำ และชอบรวม เลือดยุ่ มากกว่า นักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อนแต่
นัก เรียนชายที่ไม่มีเพื่อน แสดงออกซึ่งความรู้สึกผิดคิดมากกว่า นักเรียน
หญิงที่ไม่มีเพื่อน (4) นักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนหญิง
ที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมากมีนัยสำคัญ ก็คือ
นัก เรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะที่เป็นตัวของตัวเอง และมีแนว
โน้มที่จะไม่เชื่อถือนามากกว่า นักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด (5)
นัก เรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิก
ลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมากมีนัยสำคัญ ก็คือ นักเรียนชายที่มีเพื่อน
มากที่สุด แสดงลักษณะที่มีแนวโน้มกลางทฤษฎี และชอบรวม เลือดยุ่
มากกว่านักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน

2. การวิจัย เกี่ยวกับการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น

2.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ก.ก. 1962 Fey¹¹ ศึกษา เรื่องการยอมรับตนเองและการ
ยอมรับผู้อื่น ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนแพทย์ปีที่ 3 จำนวน 58 คน
โดยให้นักเรียนแต่ละคน เขียนชื่อของ เพื่อนร่วมห้องที่ตนชอบมากที่สุดมา 5 คน
และหารายละเอียดของการยอมรับตนเองของนักเรียนจากมาตราส่วน เพื่อวัด

¹¹ Karl E. Boughman and George Schlager Welch, Personality: A Behavioral Science (Englewood Cliffs, New Jersey:Prentice-Hall Inc.,1962) p. 367.

การประมาณค่าการยอมรับตนเองที่ Rey สร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่า บุคคลที่เฝ้ามองการยอมรับตนเองสูง และได้คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นสูง เป็นคนที่มีการยอมรับตนเองสูง นอกเหนือจากนี้ เขาก็รู้สึกว่า เขาเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วย ส่วนบุคคลที่เฝ้ามองการยอมรับตนเองสูงแต่คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นต่ำ มักจะรู้สึกว่าผู้อื่นยอมรับตน ซึ่งเท็จจริงแล้ว เขาประมาณค่าตนเองสูงกว่าที่เป็นจริง นอกจากนี้ ยังพบว่า การประมาณค่าของนักเรียน เกี่ยวกับความสามารถในการยอมรับของเขา ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการรับรู้ที่แท้จริงของเขา

ก.ศ. 1962 Alexander¹² ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง การยอมรับตนเอง กับผลการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 10 จำนวน 250 คน เป็นชาย 146 คน หญิง 104 คน เครื่องมือที่ใช้คือมาตราส่วนเพื่อวัดการประเมินค่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเอง ซึ่งดัดแปลงมาจากเครื่องมือการวิจัยต่างๆ ผลจากการวิจัยแสดงว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเองกับผลการเรียน เมื่อมีการควบคุมระดับสติปัญญา Alexander สรุปว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง เป็นสาเหตุสำคัญของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ก.ศ. 1963 Taylor และ Combs¹³ ศึกษาเรื่องการยอมรับตนเองและการปรับตัว จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กนักเรียนเกรด 6 จำนวน 205 คน ซึ่งมีสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม ระดับการศึกษา และอายุ เท่ากัน

¹²

Eugene D. Alexander, "The Relationship Between Self-Concept, Self-Acceptance and School Marks," (Doctor's thesis, University of Michigan, 1962).

¹³

Don E. Dulany Jr., and Others, "Contributions to Modern Psychology," (New York: Oxford University Press, 1963), pp.229-303.

ให้ทำแบบทดสอบ The California Test of Personality เพื่อแบ่ง
 นักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีการปรับตัวดี กับกลุ่มที่มีการปรับตัวไม่ดี
 แล้วให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเลือกตอบข้อความ เชนบางกริ่ง ข้าพเจ้าไม่เชื่อ
 ซึ่งมีความราคา บางครั้งข้าพเจ้าพูดปด ฯลฯ รวมถึงอื่น 20 ข้อความ ผล
 การวิจัยแสดงว่ากลุ่มนักเรียนที่มีการปรับตัวดี สามารถยอมรับว่าข้อความทั้ง
 กล่าว เป็นจริงสำหรับตนได้มากกว่ากลุ่มที่ปรับตัวไม่ดีกว่ามีนัยสำคัญ

ก.ศ. 1965 Jones¹⁴ ศึกษาการยอมรับตนเองของนักเรียนฝึก
 หักกรู จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม การรายงานและ
 ประเมินค่าตนเองตามที่ต้องการจะเป็น โดยมีข้อความทั้งหมด 10 ข้อความ
 ที่กล่าวถึงความรู้สึกที่ตนเองในฐานะบุคคลธรรมดา และในฐานะที่เป็นครู
 ในขณะที่เดียวกันใหม่คือเพื่อนที่คิดว่าดีสุดมา 3 คน และเพื่อนที่คิดว่าไม่
 ดีเลยมา 3 คน เพื่อนเหล่านี้จะต้อง เป็นนักเรียนฝึกหักกรูทั้งสิ้น ผลการ
 วิจัยปรากฏว่า นักเรียนฝึกหักกรูที่ยอมรับตนเองจะรับรู้ว่าคุณค่าความคล้าย
 คลึงกับเพื่อนที่ตนเลือกมากกว่านักเรียนที่ไม่ยอมรับตนเอง นอกจากนี้ยังพบ
 ว่าการยอมรับ หรือไม่ยอมรับตนเองของนักเรียนฝึกหักกรู ไม่มีความสัมพันธ์
 อย่างมีนัยสำคัญกับการรับรู้ว่าคุณค่าตนไม่ชอบจะกิดอย่างไรก็ตาม

14

Donald Reece Jones, "Relationships among Phenomenal
 Self-Concept, Phenomenal Ideal Self-Concept, and Perception
 of Others," Dissertation Abstract, XXV (March, 1965),
 5116 - 5117.

ค.ศ. 1967 Hamed¹⁵ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับโครงสร้างของบุคลิกภาพทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นเด็กวัยรุ่นจำนวน 170 คน เครื่องมือในการวิจัย เป็นชุดทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) ซึ่งมีการใช้คำปริศนา การปรับตัวระดับสติปัญญา บุคลิกภาพ การรับรู้ การเข้าสังคม ซึ่งมีตัวแปร รวมทั้งสิ้น 30 ตัวแปร ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่มีลักษณะไปในทางบวก และ การปรับตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนลักษณะต่าง ๆ ทางสติปัญญา การรับรู้ การเข้าสังคม ก็มีความสัมพันธ์กับความสนใจ ซึ่งมีความสำคัญในการแนะแนวอาชีพ

ค.ศ. 1967 Frank และ Hiester¹⁶ ศึกษาความเชื่อถือใจของความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และตนเองในอนาคต โดยให้นักศึกษาวิชาจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยไมอามี ซึ่ง เป็นชาย 40 คน และหญิง 40 คน คอมพิวเตอร์ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและในอนาคต จำนวน 100 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอนาคต มีค่าความเชื่อถือใจต่ำกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และนักศึกษาราย เปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอนาคตน้อยกว่านักศึกษหญิง

15

Zehran A.S. Hamed, "The Self-Concept in the Psychological Guidance of Adolescent," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (June, 1967), 225 - 239.

16

G.H. Frank and D.S. Hiester, "Reliability of Self and Ideal Self-Concept," Journal of Counseling Psychology, IV(1967), 356-357.

2.2 การวิจัยภายในประเทศ

พ.ศ. 2511 ส่องศรี ศรีนุกุล¹⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิผลทางการเรียนของ เด็กวัยรุ่น ในกลุ่มตัวอย่าง 165 คน อายุระหว่าง 16 - 20 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา เป็นนักเรียนชาย 80 คน หญิง 85 คน กุญแจแบบทวิภาคศาสตร์ 87 คน และแบบทริภาคศาสตร์ 78 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ The Piers-Harris Children's Self - Concept Scale และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวางกับหลักเกณฑ์ของ Jersild และ Strang ผลการวิจัยปรากฏว่า แบบตัวชี้วัดภาวะและประเภทของโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แต่เด็กเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านร่างกายความสามารถทางกีฬาและการเล่น พัฒนาการทางสังคม และความเข้มแข็งของตนเอง และไม่ชอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและอารมณ์ นอกจากนี้ยังพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มต่าง ๆ ยกเว้นกลุ่มนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิง ซึ่งความสัมพันธ์นั้นเห็นไปทางค่าลบ ทั้งนี้หมายความว่า นักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงจะคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไปทางค่าลบไม่ได้

¹⁷ ส่องศรี ศรีนุกุล, " การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของ เด็กวัยรุ่น " (วิทยานิพนธ์การศึกษาศรีมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

พ.ศ. 2512 วัลเล็ญ อายูการ¹⁸ ศึกษาผลกระทบและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือเปิดเผย ทั้งการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ของนักเรียนมัธยมในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชบะบุรี กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนมัธยมอายุ 16-20 ปี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 โรงเรียนมัธยมสหศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดชบะบุรีจำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 100 ข้อ เพื่อวัดความถี่ภายในเก็บตัวและเปิดเผย ของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือเปิดเผย และการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมัธยมชายและนักเรียนมัธยมหญิง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในลักษณะการยอมรับตนเอง ผลเด็กมัธยมที่แสดงตัวที่การยอมรับตนเองสูงกว่าเด็กมัธยมที่เก็บตัว

พ.ศ. 2512 บังอร เสถมนนท์¹⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น และ "ตน" อย่างที่คิดว่าอยากจะเป็น ของเด็กมัธยม อายุ 13-16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระโขนง จำนวน 155 คน โดยการให้เด็กมัธยมตอบแบบสำรวจตนเอง เมื่อประเมินค่า "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น "ตน" อย่างที่คิดว่าอยากจะเป็น รวมทั้งสิ้น 98 ข้อ พร้อมทั้งให้เด็ก

¹⁸ วัลเล็ญ อายูการ, "การศึกษาผลกระทบและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว หรือ เปิดเผย ทั้งการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนมัธยมในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชบะบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512).

¹⁹ บังอร เสถมนนท์, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น กับ "ตน" อย่างที่คิดว่าอยากจะเป็น" (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512).

ผลรวมจะเฉลี่ยเกี่ยวกับตนเอง เครื่องมือการวิจัยนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดย
 ดึงเอาข้อสังเกตจาก Jersild, Siedman, Stricker, Ruja และแบบ
 ทดสอบอื่นๆ เกี่ยวกับบุคลิกภาพของ Mooney ผลการวิจัยปรากฏว่า การยอมรับ
 กับตนเองจะเกิดขึ้นก่อน มีความสัมพันธ์กับการเลี้ยงดูของผู้ปกครองอย่างมี
 สำคัญ และสถานภาพทางสังคมจะเกิดขึ้นก่อนมีความสัมพันธ์กับการได้รับคำ-
 แนะนำหน้าที่พิเศษ อย่างมีเสถียรภาพ

พ.ศ. 2512 บรรณาธิการ จูจิม²⁰ ศึกษา เปรียบ เติบโตความคิด เห็น
 เกี่ยวกับตนเอง ของนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผล
 ทาง การ เรียนต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจากกองรวมมหาวิทยาลัย และ
 ละครศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2512 จำนวน 120 คน เป็นนิสิตที่มีสัม-
 ฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง 60 คน ชาย 5 คน หญิง 55 คน และเป็นนิสิต
 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ 60 คน ชาย 18 คน หญิง 42 คน ทั้งนี้เป็น
 นิสิตที่เรียนวิชาประเภทวิทยาศาสตร์ 56 คน ชาย 18 คน หญิง 38 คนและ
 เป็นนิสิตที่เรียนวิชาประเภทอักษรศาสตร์ 64 คน ชาย 6 คน หญิง 58 คน
 เครื่องมือที่ใช้วัดความคิด เห็น เกี่ยวกับตนเอง คือ The Adjective Check
 List เกณฑ์ใช้วัดความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน คือ คะแนนสอบได้ปลายปี
 ของละครศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2510 ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่ม
 ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกานความคิด เห็น เกี่ยวกับตนเอง ระหว่าง
 นิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำแต่
 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในลักษณะที่เกี่ยวกับค่าคุณศัพท์ที่รวมทั้งผล
 ระหว่างกลุ่มที่เรียนวิชาประเภทอักษรศาสตร์ และกลุ่มที่เรียนวิชาประเภทวิทยาศาสตร์

²⁰ บรรณาธิการ จูจิม, "การศึกษา เปรียบ เติบโตความคิด เห็น เกี่ยวกับตนเองของนิสิตที่มีความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ" (วิทยานิพนธ์ละครศาสตร์มหาบัณฑิต, มหิดลวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ศาสตร์ ทั้งสองกลุ่มมีแนวโน้มที่จะ เห็นคุณค่าเชิงจริยธรรม ใจดี รับผิดชอบใน การแก้ปัญหา และปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนวิชาประ เทศศึกษาศาสตร์ มีแนวโน้มที่ จะมีลักษณะดังกล่าวมากกว่ากลุ่มที่เรียนวิชาประ เทศศึกษาศาสตร์ นอกจากนี้ ยังพบว่า ความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเอง 22 ลักษณะของกลยุทธ์ตัวอย่างนี้ ไม่ สามารถเป็นเครื่องวัดได้ หรือ ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนและการ เลือกเรียน วิชาประ เทศศึกษาศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์ได้

พ.ศ. 2513 จูไรท์สกี เปรินซ์²¹ ศึกษาเปรียบเทียบความคิด เห็นเกี่ยวกับตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ โดยใช้ตัวอย่างประ ทรรศน์ที่เห็น เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ เด็กชายวัยรุ่นชาย และสถานสงเคราะห์ เด็กหญิงวัยรุ่นชายจำนวน 236 คน เป็นชาย 91 คน หญิง 145 คน พัง นี้เป็นเด็กชายวัยรุ่นตอนต้น 45 คน เด็กชายวัยรุ่นตอนปลาย 46 คน เด็กหญิง วัยรุ่นตอนต้น 103 คน และเด็กหญิงวัยรุ่นตอนปลาย 42 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเอง The Piers-Harros Children's Self-Concept Scale วิเคราะห์ข้อมูล ใช้ t-test ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นทั้งตอนต้น มีความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเองในสถานความสูงและความพอใจ อยู่ในระดับสูงกว่า เด็กหญิง วัยรุ่นตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลาย มีความคิด เห็นเกี่ยวกับตนเองในระดับที่ เกี่ยวกับพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่น ชายตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงมีความคิด เห็นเกี่ยวกับ ตนเองในระดับที่ เกี่ยวกับความสูงและความพอใจ อยู่ในระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่น ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีค่าเฉลี่ยคิด เห็นว่าตน เป็นคนน่า นิยมมากกว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลาย นอกจากนี้ ยังปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นชาย

²¹ จูไรท์สกี เปรินซ์, "การศึกษา เปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับ ตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์, มัธยมศึกษา วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ตนเองได้ เด็กวัยรุ่นตอนปลาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ เด็กวัยรุ่นตอนต้นกับ เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พ.ศ. 2513 นิสิตปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร²² ศึกษาลักษณะรองบุคคลโดยสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน 61 คน และกลุ่มนักโทษ จำนวน 56 คน เกร็งงมีชื่อใช้คือแบบสอบถาม Acceptance of Self and Others ของ Berger ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นสูงกว่านักโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักโทษชายกับนักโทษหญิงมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล

3.1 การวิจัยในต่างประเทศ

พ.ศ. 1940 Pitnor และ Levy²³ วิจัยความกังวลของเด็กวัยรุ่นใน New York โดยใช้ตัวอย่างประชากร 540 คน ตอบคำถาม 53 ข้อ โดยพบว่าทั้ง เด็กชายและหญิงกังวลมากที่สุดเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว สถานการณ์ และสภาพทางโรงเรียน รองลงมา เป็นความกังวลเกี่ยวกับความแตกต่างทางร่างกาย ปัญหาเศรษฐกิจ และ ปัญหาสุขภาพ

22

รายงานการวิจัยการยอมรับตนเองและผู้อื่น (นิพนธ์ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513); หน้า 7-13.

23 R.Pitnor and J.Levy, "Worries of School Children," Journal of Genetic Psychology, LVI(1940), 67-76.

ท.ศ. 1950 Frazier and Lisonue²⁴ วิจัยความกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของเด็กวัยรุ่น โดยใช้ตัวอย่างประชากรจากนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 500 คน เมื่ออายุ 271 คน ถึง 309 คนพบว่าวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีความกังวลที่สุดในเรื่องผิว รองลงมาสำหรับผู้ชาย คือไม่มีเกราะ และสำหรับผู้หญิง คือ หน้าเป็นมัน มีแผลเป็นหรือปาน

ท.ศ. 1951 Mandler and Sarason²⁵ ศึกษาความหมายของความกังวลใจกับการ เรียนรู้ ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กนักเรียนวิชาจิตวิทยา เมื่อถึงของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย จำนวน 154 คน การทดลองครั้งแรกใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนหกกลุ่ม Kohs Block Design หมายเลข 13 จำนวน 6 ชุด พบว่ากลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) (วัดจากแบบสอบถามความกังวลใจที่เน้นถึงทัศนคติในการสอบ) ทำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละชุดสูงกว่า และมีความแตกต่างในกลุ่มมากกว่ากลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) ในการทำ Digit Symbol Test แต่ละชุด กลุ่ม HA มีแนวโน้มของการทำ ดีกว่า และมีความแตกต่างภายในกลุ่มน้อยกว่ากลุ่ม LA ต่อมาทำการทดลองครั้งที่ 2 พบว่า ในการทำ Kohs Block Design หมายเลข 16 จำนวน 6 ชุด กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่า HA และความแปรปรวนของกลุ่ม HA มีน้อยกว่ากลุ่ม LA ตามหลักการของการ เรียนรู้ คือว่า ความกังวลใจเป็นแรงผลักดันในกลุ่ม HA มีแนวโน้มที่จะมีการ เรียนรู้ดีกว่ากลุ่ม LA และการให้กำลังใจ ที่ต่างกัน เช่น ชมเชยบางคน หรือตำหนิบางคน สำหรับกลุ่ม LA มีความสามารถ

²⁴ E.F. Frazier and L. Lisonue, "Adolescent concern with Physique," School Review, XXVIII(1950), 401.

²⁵ G. Mandler and S.B. Sarason, "A Study of Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, XXXVII (1952), 166-173.

ในการเรียนรู้ขั้น และทำให้กลุ่ม HA มีคะแนนการ เรียนรู้น้อยลงไป
 ค.ศ. 1955 Goodstein และคณะ²⁶ ศึกษาอิทธิพลของความวิตก
 กังวลที่มีต่อการ เรียนรู้และการระลึก กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาวิชาจิตวิทยา
 เมืองต้นแห่ง Duke University และ University of North
 Carolina ทำแบบสอบถาม Manifest Anxiety Scale (MAS) คะแนนที่ได้อ
 คะแนน 19 ขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (HA) 24 คน และคนที่ได้อ
 คะแนน 7 ลงมา เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ (LA) 24 คน เป็นนักศึกษ
 ชายและหญิงบางส่วน เท่ากัน การทดลอง เป็นงานที่ต้องปฏิบัติทีละคน คือ
 ให้อุปกรณ์เรขาคณิต ๑ รูป เริ่มจากรูปากที่สุดถึงรูปที่ง่ายที่สุด แล้วให้
 วาดรูปนั้นจากควมจำ ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในการ เรียนรู้และการ
 ระลึกระหว่างนักศึกษารายและนักศึกษานหญิง การ เรียนรู้และการระลึก ของ
 กลุ่ม HA จะน้อยกว่ากลุ่ม LA ในการจำรูปที่ยาก แต่ในการจำรูปที่ง่ายนั้น
 การ เรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะเหมือนของกลุ่ม LA

ค.ศ. 1956 Sarason²⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ความ
 กังวลใจกับการเรียนรู้อะไรในการ เรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน ๑๐ คน เป็น
 นักศึกษาวิชาจิตวิทยา เมืองต้นมหาวิทยาลัยอินเดียนาทั้งหมด 530 คน ซึ่งจัด
 เป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 45 คน โดยคนที่ได้คะแนน Taylor
 Anxiety Scale (TAS) ระหว่าง 27-14 และกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ
 (LA) 45 คน โดยคนที่ได้คะแนน TAS ระหว่าง 2-8 กลุ่มตัวอย่างได้อ
 รับคำซึ่งเหมือนกัน ให้อ่านคำไร้ความหมาย (Nonsense syllables) ๓๐๘

26

L.D. Goodstein and Others, "The Effect of Serial Posit-
 ion and Design Difficulty on Recall of the Bender-Gestalt Test
 Design," Journal of Consulting Psychology, XIX(1955), 230-234.

27

I.G. Sarason, "The Effect of Anxiety and Two Kinds of
 Failure on Serial Learning," Journal of Psychology, XXV(1957),
 383-391.

แบบทดสอบ A 15 ครั้ง หลังจากทำแบบทดสอบ A เสร็จแล้ว 3 นาที ผู้
 คนต้องทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task อีกครั้งหนึ่ง แล้วผู้
 HA และ LA ออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ ก. กลุ่มคนเหลวในการทำแบบทดสอบ
 A จ. กลุ่มคนเหลวในการทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task
 และ ค. กลุ่มควบคุม ก่อนทำแบบทดสอบ B กลุ่ม ก. และ จ. ใ้รับคำ
 ตีเียบนจากผู้ทดลองว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้ว กลุ่ม ก. และ จ.
 ทำคะแนนทดสอบ A ได้คะแนนต่ำสุด และเป็นผลงานที่เลวที่สุดที่เคยได้ จาก
 นักศึกษาหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษาที่มีความสามารถปานกลางก็จะทำใ้
 ดีกว่านี้มาก ส่วนกลุ่ม ค. ผู้ทดลองสนทนาเรื่องกิจกรรมต่างๆ ไปรองมหาวิทยาลัย
 โภยไ้เวลาเท่ากับ 2 กลุ่มแรก แล้วตัวอย่างทุกคนต้องทำแบบทดสอบ B
 30 ครั้ง ซึ่งเมื่อทำแล้ว ผู้ทดลองกล่าวรวมกลุ่ม ก. และ จ. ว่า เขาทำ
 แบบทดสอบ B ได้ดีขึ้น เป็นที่น่าพอใจ ผลการทดลองปรากฏว่า ในกลุ่ม
 ก. จ. และ ค. กลุ่ม HA ทำใ้ดีกว่ากลุ่ม LA ในกลุ่ม ก. และ จ.
 กลุ่ม HA มีความสามารถทัดเทียมกัน ในกลุ่ม จ. กลุ่ม LA มีความ
 สามารถแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม ก. แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมี
 นัยสำคัญกับกลุ่ม จ.

ก.ศ. 1959-1961 Sigel²⁸ ศึกษาเรื่องแบบของการคิด โดย
 ศึกษาาระยะยาวกับนักเขียนร้านประมามีที่ 2-3 พบว่า (1) นักเขียนหญิงที่มี
 ความกังวลสูง ใช้การคิดแบบวิเคราะห์ (Analytical Style) น้อยที่
 สุด ต่อมาอีก 1 ปี ช่วงนี้ใ้การคิดแบบวิเคราะห์ใ้เพิ่มมากกว่าที่ นักเขียน
 หญิงใ้มีความกังวลต่ำใ้เพิ่ม (2) นักเขียนชายใ้มีความวิตกกังวลสูง คิด
 แบบวิเคราะห์ มากกว่านักเขียนชายใ้มีความวิตกกังวลต่ำ ต่อมาอีก 1 ปี
 ช่วงใ้มีความวิตกกังวลต่ำ กลับคิดแบบวิเคราะห์ใ้เพิ่มมากกว่าที่นักเขียนชาย

ที่มีความวิตกกังวลสูงใช้เพิ่ม (3) นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมีความถนัด
 เสนอความคิดว่าในการใช้ความคิดแบบแยกประเภท (Categorical Style)
 มากกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ (4) นักเรียนชายและนักเรียนหญิง
 ที่มีความวิตกกังวลสูงใช้ความคิดแบบโยงความสัมพันธ์ (Relational
 Style) มากกว่าพวกที่มีความวิตกกังวลต่ำ แต่หวั่นถึงความแตกต่าง ของ
 การคิดแบบนี้ระหว่างนักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูงกับตัวที่มีมากกว่า หวั่น
 ความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงกับตัว และ (5) นัก
 เรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูงใช้ความคิดแบบโยงความสัมพันธ์น้อยที่สุด แต่นักเรียน
 ชายและหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงใช้การคิดแบบนี้พอ ๆ กัน

20
 ค.ศ. 1960 Hicks ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจ และการ
 เรียนรู้ เพื่อศึกษาผลกระทบจำค่าไว้ความหมายของตัวที่มีความกังวลใจต่างกัน
 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักศึกษาชาย กำลัง เรียนวิชาจิตวิทยา เบื้องต้น แห่ง
 Duke University จำนวน 24 คน ซึ่งผ่านการทำแบบทดสอบ Manifest
 Anxiety Scale (MAS) ได้คะแนนสูงกว่า 21 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวล-
 ใจสูง(HA) และได้คะแนนต่ำกว่า 9 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ
 (LA) กลุ่มตัวอย่างต้องฝึกการจำค่าไว้ความหมายจากแบบฝึกหัดที่แยกให้ 6
 ครั้ง จากนั้นจึงทดสอบ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบจำค่าไว้ความ
 หมายซ้ำกันหลายครั้ง จนกระทั่งกลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้ถูกต้องตาม
 เกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2 ครั้ง หรือทำแบบทดสอบนั้นอย่างมาก 25 ครั้ง ผลปรากฏว่า
 ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่ม HA และ LA

ค.ศ. 1961 Charles Van Buskirk³⁰ ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความวิตกกังวลที่มีต่อการทำงานประเภทที่ต้องใช้เหตุผลซับซ้อนในการแก้ปัญหา (Complex reasoning problem) โดยตั้งสมมุติฐานไว้ 2 ข้อคือ ก) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะเลวลงกว่าผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ ข) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่โคคะแนนทดสอบ Fear-of failure สูงจะเลวลงมากกว่าผลงานของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ว่าเมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความยุ่งยากในการทำงาน (Inter-task interference) ซากความเป็นระเบียบ (Disorganization) และมีการป้องกันตนเอง (Ego defensiveness) สูงมากขึ้น หากการเพิ่มระดับความซับซ้อนของงานจะทำให้เพียงเพิ่มจำนวนองค์ประกอบของปัญหาในงานนั้น ๆ และผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มความวิตกกังวลสูง มีความพยายามมากขึ้นที่จะทำงานให้ได้ดี เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ทรายโคที่การทดลองกระทำกันภายใต้ภาวะซึ่งไม่มีการกระทบกระเทือนต่อตัวผู้ถูกทดสอบที่รุนแรงเกินไปนัก

ค.ศ. 1965 Leo J. Laughlin³¹ และคณะได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ กับความวิตกกังวล โดยใช้ระดับสติปัญญา และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรดที่ 4 - 8 ของโรงเรียนในเมืองแห่งหนึ่ง ซึ่งมีระดับเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง เป็นนักเรียนชาย 2651 คน นักเรียนหญิง 2369 คน แบบสอบถามที่ใช้เป็น

³⁰ Charles Van Buskirk, "Performance on Complex Reasoning Tasks as in Function of Anxiety," Journal of Abnormal and Social Psychology (1961 - 1962), pp. 201 - 209.

³¹ Leo J. Laughlin and Others, "An Investigation of Sex Differences by Intelligence, Subject-Matter Area, Grade and Achievement Level on Three Anxiety Scale," Journal of Genetic Psychology, CVI (1965), pp. 207 - 215.

แบบสอบถามวัดระดับความกังวลใจ 3 ชุด คือ Children's Manifest Anxiety Scale (CMAS), Test Anxiety Scale for Children (TASC) และ General Anxiety Scale for Children (GASC) ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศกับความกังวลใจบางอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีความแตกต่างระหว่างเพศมากที่สุดคือในแบบสอบถาม GASC และ มีความต่างระหว่างเพศน้อยที่สุดในแบบสอบถาม TASC นักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่าชาย และมีความแตกต่างระหว่างเพศเกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากที่สุดในกลุ่มเด็กวัยที่มี 1.0. ระหว่าง 95-104 และ 105-114 กลุ่มนักเรียนที่มีสัมฤทธิผลปานกลางและกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 5 ความแตกต่างระหว่างเพศเกิดขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี 1.0. สูงกว่า 125 กลุ่มเด็กวัยที่มีสัมฤทธิผลสูงและกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 8

3.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 อมร อนุเอ็ว³² ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน มีความมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบความเร็วเฉลี่ยในการชี้คำตอบที่ถูกต้องของนักเรียนที่คำนวณโดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่มีความกังวลสูงกับเด็กที่มีความกังวลต่ำ ด้วยการใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับความกังวล แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 คัดแปลงมาจาก TASC ส่วนที่ 2 คัดแปลงมาจาก GASC แต่ละส่วนมี 20 ข้อ และมีแบบทดสอบย่อยเพื่อถ่วงดุล 10 ข้อ ประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชาย หญิง อายุ 12-14 ปี จำนวน 650 คน จากโรงเรียนราษฎรที่เปิดสอนชั้นประถม ปีที่ 7 ตามอำเภอต่าง ๆ ในระยองและฉะเชิงเทรา รวม 12 อำเภอ ผลการวิจัย

³² อมร อนุเอ็ว "อิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, คุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

ปรากฏว่าที่ระดับความเชื่อมั่น 5% อิทธิพลของความกังวลไม่ทำให้การทำงาน
ง่าย ๆ ของกลุ่มที่มีความกังวลสูงกับกลุ่มที่มีความกังวลต่ำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี พ.ศ. 2508 จีราญ โชติธวัง³³ ได้สำรวจความกังวล
ของ เด็กวัยรุ่นใน เทศจังหวัดพระนคร เพื่อศึกษาความกังวลและความสัมพันธ์
สัมพันธ์ระหว่างความกังวลกับการสอบของ เด็กวัยรุ่นในจังหวัดพระนคร กลุ่ม
ตัวอย่างคือ นักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสา
นัญศึกษา 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2507 จำนวน 195 คน
ชาย 113 คน หญิง 82 คน ใช้แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความกังวลที่ดัดแปลง
มาจากข้อสอบวัดระดับความกังวลของ Seymour B. Sarason และแบบ
สอบถามซึ่งเป็นผลการวิจัยของนักจิตวิทยาบางกอก แบบ Check-List ซึ่ง
มี 176 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นหญิงมีความกังวลสูงกว่าเด็ก วัย
รุ่นชาย (2) เกี่ยวกับการเรียน เด็กวัยรุ่นกังวลที่สุดเรื่องต้องย้าย จาก
เรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ไปโรงเรียนสาย กลัวให้กรรมการมาตรวจ เด็กผู้หญิง
กังวลมากกว่าเด็กผู้ชายในเรื่องการ เลื่อนชั้นตอนปลายปี (3) เกี่ยวกับการ
สอบ เด็กวัยรุ่นกังวลที่สุดเรื่องจะสอบหนึ่งชั้น เค้า เริ่มแต่ในระดับสูงขึ้น
กลัวสอบไม่ไถ่ได้อย่างที่พ่อแม่คาดหวัง กลัวได้คะแนนไม่ดี ไม่สบายใจ เวลา
ที่สอบได้ไม่ดีแล้วต้อง เอาคะแนนไปขอแม่ (4) ในสถานการณ์การเรียน การ
สอน เด็กวัยรุ่นหวังว่าจะสอบได้คะแนนดี และจะมีเพื่อนมากถ้าสอบได้ไม่
ดี เด็กผู้ชายหวังว่าจะได้คะแนนดีกว่า เด็กผู้หญิง แต่เด็กผู้หญิง เป็นทุกข์
เมื่อได้คะแนนไม่ดีและกลัวสอบตกมากกว่าชาย (5) ในสถานการณ์กลัว
มีคำถามคาใจไม่สบายมากที่สุด กลัวการทะเลาะเบาะแว้งของพ่อแม่ และ
เด็กผู้หญิงกังวลเรื่องกลัวว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจเวลาไปขอคำแนะนำ (6) ในด้าน
การคบเพื่อน เด็กวัยรุ่นจะกังวลมากที่สุดเมื่อ เห็น เพื่อนที่มีความทุกข์ กลัวว่า

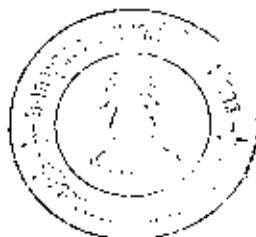
³³ จีราญ โชติธวัง "การสำรวจความกังวลของ เด็กวัยรุ่นในจังหวัด
พระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทจิต, จุฬาลงกรณ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2508.)

ซึ่งไม่มีนัยสำคัญเลยทั้งที่ 1% และ 5% (16) ค่าสัมประสิทธิ์อันหนึ่งอันใดระหว่างคะแนนความกังวลเรื่องต่างๆ ไป กับคะแนนสอบกลางปีของตัวอย่างมีประชากรวัยรุ่นหญิงคือ 0.35 มีนัยสำคัญที่ 1% ส่วนวัยรุ่นชาย คือ -0.10 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญเลยทั้งที่ระดับ 1% และ 5%

ในปี พ.ศ. 2509 จรรยา พังพาด³⁴ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจของวัยรุ่นที่มีต่อการสอบ รองนักเรียนหลายหญิงที่มีระบบการศึกษาที่ 3 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนสตรีศรีอยุธยา จำนวน 293 คน ชาย 143 คน หญิง 150 คน ใช้แบบสอบถามแบบ Check-List ซึ่งแปล เรียบเรียง และดัดแปลงมาจาก Test Anxiety Scale for Children ของ Seymour B. Serason มีค่าความ 30 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นหญิงมากกว่าเด็กชายจะพ่ายแพ้สอบไล่ได้เป็นใจเมื่อสอบแล้ว รองลงมาคือกังวลเรื่องการสอบเลื่อนชั้นในปลายปี (2) วัยรุ่นหญิงมีความกังวลต่อการสอบมากกว่าเด็กชาย (3) เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีความกังวลต่างกันที่สุดเมื่อครูจะทดสอบความรู้ คือ เด็กชายกังวลกว่าเด็กหญิง และกังวลต่างกัน รองลงมาในลักษณะความกังวลที่ว่า เมื่อรู้กำลังสอบ เลือดตกใจหวั่น เด็กหญิงจะกังวลว่าสอบแล้วใจดีหรือสอบไล่ได้กว่าตนมาก กว่าเด็กชาย (4) ทั้ง 2 ประเภทความวิตกกังวลครั้งก่อนมากที่สุดในเรื่องที่ว่า ถ้าสอบและจากเรียน จะกลับไปเรียนไม่ทันเพื่อน กลัวยกกันรองลงมาในเรื่องที่ว่า จะกำลังสอบนึกคิดว่าตนกำลังทำใจไม่ดี (5) วัยรุ่นหญิงกังวลที่สุดว่าสอบแล้วทำใจดีแต่ใหม่ และกังวลเกี่ยวกับ การเลื่อนชั้นในปลายปี เป็นอันดับหนึ่ง เหมือนกันด้วย (6) วัยรุ่นชายกังวลมากที่สุดว่า จะกำลังสอบไล่อย่างงดงามที่เลขรัศมีก่อนสอบ และกังวลรองลงมาในเรื่องการ เลื่อนชั้นปลายปี

³⁴ จรรยา พังพาด, "การศึกษาระดับความกังวลใจของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อการสอบ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509).

ความวิตกกังวลเป็นระดับสูงตามตรงกันใน เรื่องการรู้สึกกลัวได้
 ป็นทั่วไปในท้อง เมื่อถูกบอกว่าจะทดสอบความรู

ในปี พ.ศ. 2513 กุสส์กัน วรรณะนันทน์³⁵ ได้ศึกษาเปรียบเทียบ
 การเรียนรูของนักเรียนที่มีความกังวลสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลต่ำ
 เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอิสระบางประการใดเกิดความแตกต่างระหว่าง
 ชั้นเรียน ความรู้ การให้กำลังใจแบบชมเชยและติเพียบ จะมีผลต่อการเรียนรู
 ของนักเรียน 2 กลุ่มหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดพระนคร จำนวน
 180 คน อายุระหว่าง 13-16 ปี ไร้นิยมสอบถามก่อนและหลังทดลองมาจาก
 Test Anxiety Scale for Children ผู้ใดคะแนน 20 หรือสูงกว่า
 จัดเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลสูง ผู้ใดคะแนน 12 หรือต่ำกว่า จัด
 เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลต่ำ ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีความ
 กังวลสูงทำการเรียนรูดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลสูง ในการทำแบบทดสอบ
 สอบการ เรียนรูทั้ง 2 ชุด ระดับความกังวลสูงไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง
 ของ Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบ
 การเรียนรูชุด ก. และระดับความกังวลสูงไม่ทำให้เกิดความแตกต่างของ
 Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 และ Slope Scores ที่มี
 สำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบการ เรียนรูชุด ข. (2) ความ
 แตกต่างระหว่างเพศ ชั้นเรียน อายุ และกำลัง ไม่มีส่วนทำให้เกิดความ
 แตกต่างในการเรียนรูอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวล
 สูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลต่ำ

35. กุสส์กัน วรรณะนันทน์, "การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรูของ
 นักเรียนที่มีความกังวลสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลต่ำ" (วิทยานิพนธ์
 ระดับปริญญาโททางจิตวิทยา, มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

4. การวิจัยเกี่ยวกับภาวะ เก็บตัวและการแสดงออก

4.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1964 Child³⁶ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะ เก็บตัว-การแสดงออก กับที่เป็นโรคเส้นประสาท (Neuroticism) ด้วยการ ทำข้อสอบในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กจากโรงเรียนมัธยมประถมศึกษา ในเมือง จำนวน 137 คน และเด็กในโรงเรียนมัธยม จำนวน 40 คน I.Q. จากการผลการสอบปลายปี และใช้ครูประมาณค่า เกี่ยวกับการ เก็บตัวหรือการแสดงออก ผลการวิจัยปรากฏว่า คนแสดงออก คนที่เป็นโรคเส้นประสาท และ I.Q. ไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการ เก็บตัวและความสามารถในการสอบไคกาสนสัมพันธ์ เป็นบวก

ค.ศ. 1964 Hallworth³⁷ ได้ศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของ เด็กวัยรุ่นโดยให้ครูที่ วิชาที่สอนในโรงเรียนมัธยมประถมศึกษาของอังกฤษ เป็น ผู้ประมาณค่า เด็กมัธยมชายและนักเรียนหญิงที่มีอายุ 14 ปี ตามรายการ ลักษณะบุคลิกภาพ 14 อย่าง สำหรับส่วนประกอบกลางตามการ เข้าใจต่อ หรือการแสดงออก ลักษณะที่เด็กมีเป็นอันกำบังคือ ความกังวลแหว่ อันกำบัง ห้า ก็ครอบคลุมถึงกันอื่น อันกำบังหกล้อมถึงความมั่นใจ และอันกำบังสุดท้าย ก็ยังมีคน รวบรวม

36

Dennis Child, "The Relationships between Introversion Extroversion, Neuroticism and Performance in School Examination," The British Journal of Educational Psychology, XXIX (June, 1964), 187-195.

37

H.J. Hallworth, "Personality Ratings of Adolescents: A Study In A comprehensive School," The British Journal of Educational Psychology, XXXIV (June, 1964) 171-177.

ค.ศ. 1966 Ridding³⁸ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับสัมฤทธิผลในวิชาภาษาอังกฤษและเลขคณิต กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายและหญิงจำนวน 600 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นคงทางอารมณ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน แต่ลักษณะที่ชอบแสดงออกมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสัมฤทธิผลทางการเรียน และลักษณะที่ชอบเก็บตัวมีความสัมพันธ์ต่ำกับสัมฤทธิผลทางการเรียน นอกจากนี้ ยังพบว่า เด็กที่ชอบแสดงออกมักจะเรียนอ่อนในวิชาเลขคณิต และเด็กหญิงมีลักษณะชอบแสดงออกมากกว่าเด็กชาย

ค.ศ. 1967 Steiner³⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพด้านเก็บตัว-การแสดงออก กับการรับรู้ โดยตั้งสมมุติฐานไว้ 5 ประการ คือ คนเก็บตัวจะมีความรู้สึกไวกว่าคนแสดงออก คนเก็บตัวมักมีระดับของการฟังต่ำกว่ากลุ่มแสดงออก คนแสดงออกมักจะรับภาพลวงตา (Illusion) จากภาพลวงตาของรูปสี่เหลี่ยมที่หมุนรอบแกนได้คิดว่า และคนเก็บตัวจะรับรู้ลักษณะความเป็นจริงได้มากกว่า คนเก็บตัวจะรับภาพลวงตาได้มากกว่าพวกแสดงออกถ้าภาพลวงตานั้นเป็นภาพลวงตาที่มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมที่แกว่งไปมาแบบลูกตุ้มนาฬิกา คำตอบของคนแสดงออกในเรื่องระดับของความรู้สึกและระดับของการฟังจะมีความแปรปรวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนวิทยาลัย จำนวน 52 คน ที่เลือกจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 620 คน โดยอาศัยคะแนนจากการวิเคราะห์ Extraversion Scale ของแบบสำรวจ MMPI และจาก E. Scale ใน

38

L.W. Ridding, "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetics," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (November, 1966) 397-398.

39

Phyllis K. Steiner, "Differentiation of Extroverts and Introverts on the Basis of Perceptual Tasks," Dissertation Abstract (1967).

แบบทดสอบ Mandsley Personality Inventory ของ Eysenck กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ประกอบด้วยคนเก็บตัว 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) และคนแสดงออก 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้เลยแม้แต่ข้อเดียว จึงสรุปได้ว่านักเรียนวิทยาลัยที่เป็นคนปกติไม่สามารถจะถูกแยกแยะงานการรับรู้ (perceptual tasks) ตามทฤษฎีของ Eysenck ได้ Eysenck ได้เสนอว่าคนที่เก็บตัว กับคนที่แสดงออกนั้น มีการรับรู้ทางระบบประสาท (sensitivity) แตกต่างกัน

4.1 การวิจัยในประเทศ

พ.ศ. 2510 นางสาวทรง สุวรรณเลิศ นางสาวละเอียต ชูประยูร นางสาวสุนา ศิริสวัสดิ์ และ นางสาววิภา ปิฎกานนท์⁴⁰ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของคนที่เคยโตมา ในวัฒนธรรมไทย และ วัฒนธรรมตะวันตกว่าจะมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไร เกี่ยวกับ ความ Extraversion - Introversion และ Neuroticism - Stability กลุ่ม ตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 นักเรียนฝึกหัดครู และ นักศึกษาแพทย์ กลุ่มละ 300 คน เป็นชาย 150 คน หญิง 150 คน ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 และ นักเรียนฝึกหัดครู ส่วนกลุ่มนักศึกษาแพทย์ เป็นชาย 185 คน หญิง 115 คน ผู้วิจัยให้กลุ่ม ตัวอย่างตอบแบบทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบระหว่างผลที่ได้จาก คนไทยทั้ง 3 กลุ่มกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษที่ H.J. Eysenck ได้ทำไว้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างของคนไทยได้คะแนนต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาชาวอเมริกัน แต่ใกล้เคียงกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอังกฤษในด้าน Extraversion Scale แต่ในด้าน Neuroticism Scale คะแนนของคนไทยสูงกว่าทั้งกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษ

⁴⁰ สมทรง สุวรรณเลิศ, ละเอียต ชูประยูร, สุนา ศิริสวัสดิ์, และ วิภา ปิฎกานนท์, รายงานการศึกษาเรื่องการทดสอบ The Mandsley Personality Inventory (MPI) ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และ มหาวิทยาลัย (2510).

พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อาบูการ⁴¹ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-20 ปีในชั้น ม.ศ. 1, 3 และ 5 ปีการศึกษา 2511 ในโรงเรียนมัธยมสหศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 3 แห่ง จำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 190 ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียดของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก หมายถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงออกและการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย (คืออายุ 17-21 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้น นักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนเก็บตัว ลักษณะที่นักเรียนเก็บตัวมีน้อยคือ ความมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง และความคิดฝัน เช่นเดียวกับนักเรียนแสดงออกที่มีความคิดฝันความเก่ง เป็นลักษณะที่ชื่นชอบ นอกนั้น เป็นลักษณะที่มีปานกลาง นักเรียนที่ชอบแสดงตัวและเก็บตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน

5. การวิจัยเกี่ยวกับความคล่องการ

5.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1965 Lucas กับ Horrocks⁴² ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความคล่องการของเด็กวัยรุ่น โดยสร้างแบบสอบถามเพื่อสืบค้นประเภทหนึ่ง

⁴¹ วันเพ็ญ อาบูการ, เรื่อง เก็บ

⁴²

Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence (6th ed. New Jersey: Prentice - Hall, Inc., 1965), pp.218-219.

ความต้องการซึ่งประกอบด้วยขงกระทบ 90 ข้อ แล้วนำมาใช้กับเด็กวัยรุ่น อายุ 12 ปี ถึง 18 ปี จำนวน 725 คน การให้คะแนนให้ตามประเภท แห่งความต้องการที่เขากำหนดไว้ 12 ประเภท จากการใช้การวิเคราะห์ องค์ประกอบ (factor analysis) มีความต้องการ 5 ประเภท ปรากฏ จัดออกมาเป็นกลุ่มอิสระ (independent cluster) กลุ่มความต้องการ เหล่านี้ได้แก่ การรับรอง-การยอมรับ (recognition - acceptance) ความสนใจและความรักในเพศตรงข้าม (heterosexual affection and attention) อิสรภาพหรือการมีอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ใหญ่ (independence-dominance with regard to adults) การปฏิบัติตาม ความคาดหวังของผู้ใหญ่ (conformity to adult expectation) และ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (academic achievement) ซึ่งต้องการได้ ได้รับความสนใจจากบุคคลที่เจ้านิยมทั้งในกลุ่มเพื่อนและกลุ่มผู้ใหญ่ ความ ต้องการความรักและความสนใจในเพศตรงข้ามปรากฏในเด็กวัยรุ่น และมี ความเกี่ยวข้องอย่างสำคัญกับการปรับตัวส่วนบุคคลและทางสังคมของ เด็กวัยรุ่น ความต้องการมีอิสรภาพและมีอำนาจที่ปรากฏในเด็กวัยรุ่น เป็นแหล่งของ ความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่อื่น ๆ

ค.ศ. 1957 Edwards ⁴³ นวัตกรรมแบบสำรวจความต้องการ Edwards Personal Preference Schedule (EPPS) ได้ศึกษาความต้องการ ของนักศึกษาระายและหญิงตลอดความต้องการของบุคคลทั่วไป ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากนักจิตวิทยาหลายคน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา มี

จำนวนทั้งสิ้น 1509 คน เป็นชาย 760 คน และหญิง 789 คน ส่วนบุคคล
ทั่วไปที่ไม่ใช่ นักศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 8963 คน เป็นชาย 8031 คนและหญิง
4932 คน ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัย
ปรากฏว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความต้องการต่างกัน นักศึกษาชายมีความ
ต้องการมากกว่านักศึกษาหญิงในด้านความสัมฤทธิ์ผล ซึ่งตนเอง มีอำนาจ
เหนือผู้อื่น ครอบครองทางเพศ และมีความต้องการก้าวร้าว แต่มีความตอง
การน้อยกว่านักศึกษาหญิงในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น บุคลิกกับผู้อื่น
เข้าใจตนเองและผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ให้ความช่วยเหลือ
ตลอดจนความต้องการเปลี่ยนแปลง ส่วนบุคคลทั่วไปนั้น ผู้ชายมีความตอง
การมากกว่าผู้หญิงในด้านความต้องการมีสัมฤทธิ์ผล การแสดงออก ซึ่งตน
เอง มีอำนาจเหนือผู้อื่น มีความอดทน ครอบครองทางเพศ และความต้องการ
ก้าวร้าว แต่ผู้หญิงมีความต้องการมากกว่าชายในด้านความต้องการ
ยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ บุคลิกกับผู้อื่น เข้าใจตนเองและผู้อื่น
ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ให้ความช่วยเหลือและความต้องการเปลี่ยนแปลง

ค.ศ. 1957 Gebhart กับ Heyt⁴⁴ ได้ศึกษาความต้องการ
ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งแห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์จำ
นวน 430 คน และนักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน
310 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยแกนซัส ในปี ค.ศ. 1956-1957 โดยใช้
ให้นักศึกษาตอบแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล แล้วผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาแต่ละคณะ เป็น
กลุ่ม 3 กลุ่มตามระดับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ คือผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

44

Cary G. Gebhart and Donald P. Heyt, "Personality Needs of Under and Overachieving Freshmen," Journal of Applied Psychology, XLII (April, 1958), 125-128.

0.7 ถือว่าเป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลต่ำ ผู้ที่ไอคะแนนสูงกว่า 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลสูง และผู้ที่ไอคะแนนระหว่าง 0.7 ถึง 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลาง ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือประเภทที่ไอคะแนนสอบไล่ปลายภาคการศึกษาแรกสูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผล ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง (Overachievement) และประเภทที่ไอคะแนนสอบไล่ต่ำกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผล ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง (Underachievement) แล้วให้นักศึกษาทั้ง 12 กลุ่มนี้ ตอบแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง มีความต้องการมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง ในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผลความเป็นระเบียบ - เจ้าใจตนเองและผู้อื่น และพึ่งตนเอง แต่มีความต้องการน้อยกว่าในด้านความต้องการระวยเหลือผู้อื่น บุกรไ้มกรักกับผู้อื่น และความต้องการเปลี่ยนแปลง ส่วนนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงมีความต้องการมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล แสดงออก พึ่งตนเอง และมีอำนาจเหนือผู้อื่น แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ บอกรับโทษ และช่วยเหลือผู้อื่น นอกจากนี้ นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความต้องการมากกว่านักศึกษาคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ในด้านความต้องการอดทน แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น

ในปี ค.ศ. 1959 Krug⁴⁵ ได้วิจัยคล้ายกับการวิจัยของ Hoyt กับ Gebhart โดยเปรียบเทียบความต้องการของนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงกับความต้องการของนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง กลุ่ม

45

Robert E. Krug, "Over and Underachievement and the Edwards Personal Preference Schedule," Journal of Applied Psychology, XLIII (April, 1959), 133-136.

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง แห่ง คณะวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์
ซึ่งกำลังศึกษาที่ Carnegie Institute of Technology จำนวน
411 คน กลุ่มตัวอย่าง เหล่านี้เลือกแบบทดสอบสัมฤทธิผลและแบบทดสอบความ
ถนัดทางคณิตศาสตร์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทั้งสองนี้ออกเป็น 6 กลุ่ม ตามระดับ
คะแนนที่ทำได้จากแบบทดสอบทั้งสองนี้ คือกลุ่มที่สอบได้คะแนนสูง ปานกลาง
และต่ำ ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มย่อย คือระดับ เกณฑ์ที่
สัมฤทธิผลสูงกว่าที่เป็นจริงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้คะแนนสอบได้สูงกว่า
คะแนนของเกณฑ์สอง และประ เกณฑ์สัมฤทธิผลต่ำกว่าที่เป็นจริงอีกกลุ่มหนึ่ง
กลุ่มหนึ่งนี้โดยผู้ที่ได้คะแนนสอบได้สูงกว่าคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสอง
ฉบับ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองนี้จึงมี 12 กลุ่มที่ครอบคลุมแบบสำรวจ EPPS ผลปรากฏ
ว่า นักศึกษากลุ่มวิศวกรรมศาสตร์และมีสัมฤทธิผลสูงกว่าที่เป็นจริงมีความต้อง
การมากกว่านักศึกษากลุ่มที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ แต่มีสัมฤทธิผลต่ำกว่าที่เป็น
จริงในด้านการจัดการสัมฤทธิผลและความ เป็นระเบียบ แต่มีความต้องการ
แก้ไขตัวอักษร อักษร และคนแปลกต่าง นานามากกว่า นอกจากนั้นนักศึกษากลุ่ม
ที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ กับนักศึกษากลุ่มที่มีสัมฤทธิผลสูง ปานกลาง และ ต่ำ
มีความต้องการแตกต่างกันบ้างก็ไม่มีสำคัญ ในด้านความต้องการของบุคคลอื่น
ความเป็นระเบียบ มีอำนาจเหนือผู้อื่น ขอมรับโทษ และคนแปลกต่าง นาน
ด.ศ. 1964 Hamacheck กับ Meri⁴⁶ ก็ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ
กับความต้องการ โดยใช้แบบสำรวจ EPPS เช่นเดียวกัน แต่เป็นการ
ศึกษาเปรียบเทียบ ความต้องการของนิสิตฝึกหัดครูชายและหญิงในมหาวิทยาลัย
มิชิแกน ตัวอย่างประชากร เป็นนิสิตฝึกหัดครูจำนวน 246 คน ประกอบด้วย

⁴⁶ Don E. Hamacheck and Takake Meri, "Need Structure
Personal Adjustment and Academic Self Concept of Beginning
Educational Students," The Journal of Educational Research,
LVIII (December, 1964), 158-62.

กฎว่า มีชีวิตที่รวมใจอำนาจมีความต้องการทั้งตนเอง ความต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น และความต้องการก้าวร้าวมากกว่ามักเรียบเนียนจนคนแปลกหน้ามีความต้องการช่วยเหลือผู้อื่นและยอมรับโทษน้อยกว่า

ในปี ค.ศ. 1967 นี้เอง Reemich⁴⁸ ก็ได้ออกศึกษาเปรียบเทียบ ความต้องการของนักโทษแนวชายหญิงและบุคคลทั่วไป ผู้วิจัย จัดให้นักโทษแนวชายทำงานในสถานทัณฑ์หาสายชานิกิเอโก จำนวนทั้งสิ้น 58 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 20 คน คอมพิวเตอร์สำรวจ EPPS แล้วนำผลไปเปรียบเทียบ กับกลุ่มตัวอย่างอีก 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลทั่วไป ทั้งชายและหญิง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักโทษแนวชายมีความต้องการมากกว่าบุคคลอื่นๆ ไปในเพศเดียวกันในแง่ความต้องการแสดงออก ใจของตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น ภัยเหนือคางเขน และความต้องการเปลี่ยนแปลง แต่ขอความช่วยเหลือในแง่ความต้องการ เป็นระ เป็นขม ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ช่วยเหลือผู้อื่น อดทนและความต้องการก้าวร้าว ส่วนนักโทษแนวหญิง มีความต้องการมากกว่านักโทษแนวชายในแง่ความต้องการ เปลี่ยนแปลง แต่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลและความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่นน้อยกว่า นอกจากนี้ นักโทษแนวหญิงยังมีความต้องการต่างจากบุคคลอื่นๆ ไปในเพศเดียวกัน กล่าวคือ นักโทษแนวหญิงมีความต้องการแสดงออก ใจของตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น เปลี่ยนแปลง และความต้องการภัยเหนือคางเขนมากกว่า แต่มีความต้องการ เป็นระ เป็นขม ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ และต้องการให้ความช่วยเหลือผู้อื่นน้อยกว่า

48

Herman Reemich, "The Need Structure of Public,"

The Journal of Educational Research, LXI (September, 1967),

24-26.

5.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2511 ระจิต ศรีพุทธรัตน์⁴⁹ ได้ศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างความต้องการและการรับรู้ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปฐมวัยแห่งนครราชสีมา โดยแบ่งประชากร คือ นิสิตวิทยาลัยการศึกษาปฐมวัยชั้น ปวช. 1 จำนวน 60 คน เป็นชาย 30 คน และหญิง 30 คน นิสิตเหล่านี้ถูกเปรียบเทียบกัน โดยมีการสอนวิชาต่างๆแยกกัน แล้วมีการวัดผลของนิสิตทั้งสิ้น 12 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 8 คน การวัดผลของการใช้แบบสำรวจ JEPSS และการวัดการรับรู้ของนิสิตที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน โดยแบบทดสอบ Purder Rating Scale for Instruction ผลปรากฏว่านิสิตชายมีความต้องการแสดงออกและการยกย่องต่างเพศมากกว่านิสิตหญิง แต่ขอความช่วยเหลือน้อยกว่าในสถานการณ์ฉุกเฉิน ความต้องการขอความช่วยเหลือ ความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น และความต้องการอดทน

พ.ศ. 2512 ละออ พงษ์ธานี⁵⁰ ศึกษาเปรียบเทียบ นิสิตศึกษาระดับความต้องการ 15 ด้าน ของนิสิตในอาชีวศึกษา แพทย์ และวิศวกร ตัวอย่างประชากรคือ ครู 60 คน แพทย์ 100 คน และวิศวกร 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยกับแบบสำรวจ JEPSS วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ t-test และ P-test ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่เปรียบเทียบกัน คือ ครูหญิงมีความต้องการยกย่องผู้อื่น และความต้องการขอความช่วยเหลือมากกว่าครูชาย แต่ขอความช่วยเหลือน้อยกว่าในสถานการณ์ฉุกเฉิน และความต้องการยกย่องต่างเพศ แพทย์หญิงมี

⁴⁹ ระจิต ศรีพุทธรัตน์, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปฐมวัยกับการรับรู้ของอาจารย์ผู้สอน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

⁵⁰ ละออ พงษ์ธานี, "การศึกษาเปรียบเทียบแบบพฤติกรรมที่ปรากฏในกลุ่มชนบางอาชีพ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ความต้องการ เขาใจตนเองและคนอื่น ความต้องการขอความช่วยเหลือ และ
 ความต้องการ เปลี่ยนแปลง มากกว่า เศรษฐชาย แต่ยอมท้อในค่านความต้องการ
 การมีอำนาจ เหนือผู้อื่น และความต้องการกม เหนือทาง เศรษฐชายมีความ
 ต้องการ เป็นระ เหมียบ ความต้องการ เขาใจตนเองและคนอื่นมากกว่าแพทย์ชาย
 แต่ยอมท้อในค่านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น และความต้องการก้าวร้าว
 และแพทย์หญิงมีความต้องการก้าวร้าวมากกว่าหญิง ความต้องการบงกชของ
 คนอื่น บุคไม่กรกับคนอื่น และการ เขาใจตนเองและคนอื่นมีสูงสูคในกลุ่มกร
 รองลงมาคือแพทย์ และวิศวกรน้อยสูค ความต้องการความเป็นระ เหมียบ
 มีสูงสูคในกลุ่มกร รองลงมาคือวิศวกร และ แพทย์ น้อยสูค ความตอง
 การพึ่งตนเอง และความต้องการกม เหนือทาง เศรษฐมีสูงสูคในกลุ่มวิศวกร รอง
 ลงมาคือแพทย์ และกรน้อยสูค ส่วนความต้องการก้าวร้าว มีสูงสูคใน
 กลุ่มแพทย์ รองลงมาคือวิศวกร และ กร น้อยสูค